

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

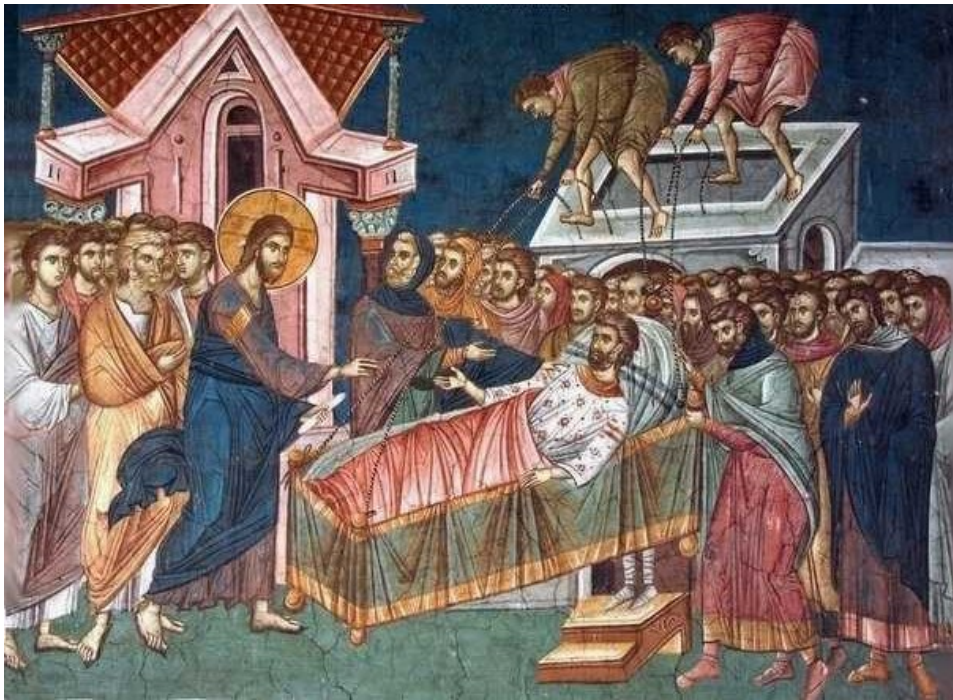
www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 2-a din Post (a Sfântului Grigorie Palama)

Prietenie și lumină

Această rupere a acoperișului, această smulgere dinspre zidire înspre Ziditor este cheia care unește prietenia cu lumina, al cărei teolog este Sf. Grigorie Palama. Căci numai o astfel de spărtură în conștiință - asemenea celei din acoperișul cel umil - face ca dinaintea lui Hristos, pe funiile smereniei, ale pocăinței, ale rugăciunii și ale postului, să se prezinte sufletul nostru paralizat de nelucrare și de neputințe.

Sapte zile după prăznuirea vederii în icoană, Biserica a rânduit praznic luminii. Luminii celei necreate și luminii care umple și ea de bucurie toate.

Evangelia Duminicii (Marcu, 2, 1-2) ne aduce, cu timpul și locul, în Capernaum, unde niște prieteni aleg o cale lipsită de orice fel de "subțirimi" omenești, pentru ca prietenul lor să nu fie lipsit de vindecare: sparg acoperișul. [...] Domnul Se arată din nou impresionabil.

Afară din tabloul harului, ca de obicei, cârcotașii. Atotștiutorii. Adunarea celor care

ascultau Cuvântul (cf. Marcu 2, 2). Și poate că se mirau de câte știe. [...] Hristos, iarăși, vede în inimă. Cutremurător! Și-n stupoarea tuturor, dincolo de iertarea păcatelor - în fond, un gest care n-avea cum să se facă simțit simțurilor, ci numai inimii și sufletului paralicului - oferă reșezarea în sănătate a celui bolnav. La porunca Creatorului - "Ție-ți spun: Ridică-te, ia-ți patul și mergi la casa ta!" (Marcu 2, 11) - omul cel restaurat prin iertare se supune, împlinind minunea. Iar dumnezeiescul Părinte Grigorie interpretează astfel momentul: "Slăbănogul a auzit cuvântul fiule și a fost înfiat de

către Tatăl cel Ceresc și, lipindu-se de Dumnezeu, Cel fără de păcate, a devenit îndată și el lipsit de păcate, prin iertarea păcatelor; și ca să urmeze și primenirea trupului, el primește mai întâi sufletul mai înălțat decât păcatul, de la Cel ce cunoștea că, la început, sufletul său căzuse în capcanele păcatului și bolile trupului și moartea au urmat după dreapta judecată" (Sf. Grigorie Palama, Omilii la vindecarea slăbănogului, 9).

Ei bine, această rupere a acoperișului, această smulgere dinspre zidire înspre Ziditor este **cheia care unește prietenia cu lumina**, al cărei teolog este Sf. Grigorie Palama. Căci numai o astfel de spărtură în conștiință - asemenea celei din acoperișul cel umil - face ca dinaintea lui Hristos, pe funiile smereniei, ale pocăinței, ale rugăciunii și ale postului, să se prezinte sufletul nostru paralizat de nelucrare și de neputințe. [...]

La vreme de post, pomenirea iertării și vindecării pe care Hristos o dăruiește paralicului ne duce cu gândul la **Sfânta Taină a Spovedaniei**, aceea care ne împărtășește de **harul iertării**. Nu avem a fi altundeva decât pe Tabor. Chiar răniți și furați de vrăjmașul luminii, care este diavolul.

Prietenia lui Grigorie, Sfântul rugăciunii inimii și al vederii lui Dumnezeu, ne obligă la **a practica virtuțile** în nădejdea clipei celei pline de har a vederii - fie și numai o clipă din clipă - a luminii celei necreate. Pentru ca mai apoi - reînțorși în lume, nefăcând ale lumii - să purcedem mai departe la lucrul cel bun, **râvna pentru îndumnezeire**.

Cântarea Triodului îndeamnă: "Celor care umblă întru întunericul păcatelor ai răsărit lumina, Hristoase, în vremea postului. Arată-ne nouă și ziua cea vestită a pătimirii Tale, ca să strigăm Ție: Școală-Te, Dumnezeule, miluiește-ne!" (Stihira Triodului, glas 6).

(Părintele Constantin Necula)

Nu am făcut mare lucru, doar am ținut posturile. Și asta mi-a schimbat viața

Postul aduce cu sine și energii nebănuite. Orice post ținut, pe cât se poate, de dragul lui Dumnezeu, deschide noi orizonturi. De aceea, de fiecare dată când începe o perioadă de post, mai ales cum e cel premergător Sfințelor Paști, mă întreb: oare de data aceasta ce va mai aduce nou, ce voi mai învăța? Hotărât lucru, în post poți trece prin multe stări, poți conștientiza limite și neputințe, dar cu siguranță nu ai cum să te plictisești.

Tot reflectând la subiectul pe care să-l abordez după această primă săptămână a **Păresimilor**, la importanța postirii pentru mine personal, am realizat că toate schimbările esențiale din viața mea sunt în strânsă legătură cu postul. Încă de mic am fost învățat că sunt perioade sau zile din an în care se schimbă regimul alimentar și nu numai. **Bunica dinspre mamă, Elena** – Domnul s-o numere în ceata dreptilor! – a fost cea care m-a învățat primele rugăciuni, cum să fac metanii, să citesc din Mica Biblie, să merg la spovedit și la împărtășit. Filosofia ei de viață era concentrată într-o sentință ca de Pateric: „**Ce dă Dumnezeu... tăt îi bun!**”. Tot ea m-a învățat și **cum să postesc**. Iar cea mai veche amintire despre începuturile postirii mele datează de pe la 7 ani, dintr-un post al Sfințelor Paști. Țin minte doar o secvență. Îmi tăiasem o felie dintr-un salam și, în timp ce o apropiam de gură, bunica Elena îmi scapă un dos de palmă, de-mi sare felia pe sub pat. Spre bucuria pisicii, evident. „**Ce e, bunică, de ce nu mă lași să mănânc?**”, am reacționat revoltat. „**Ți-am spus că în post nu mănânc carne**”, a ținut dânsa să-mi aducă aminte, cu blândețe, dar cu fermitate, după cum îi era firea. „**Da... dar salamul nu-i carne!**”, mă apăra eu cu naivitate. Și să nu credeți că băteam un soi de aprolo la cantitatea de soia din salamul comunist de pe atunci. Departe de mine astfel de subtilități din sfera gastronomiei politice. Pur și simplu, în min-țea mea, carne era doar ceea ce se înfățișa ca atare, gen friptură de porc sau de pui.

„**Corecții politic**” din ziua de azi ar spune că am fost un copil traumatizat și îndocit. Dacă am fi avut și noi vreun **barnevernet** comunist, probabil aș fi fost smuls de lângă familie cât ai zice pește într-o zi de harți și aruncat într-un orfelinat. Dar așa, am șansa de a da mărturie acum, la aproape patru decenii distanță, că **lecția postului** învățată de la bunica a fost una dintre cele mai importante lecții din viața mea. Postind, am putut să scap din cele mai negre curse ale vieții. Vremea postirii a fost pentru mine întotdeauna vremea răspunsurilor la frământări existențiale majore și timp al decizi-

ilor care mi-au împlinit viața.

Adolescența și tinerețea, într-un context familial extrem de tulbure, m-au îndepărtat de Biserică, dar nu de Dumnezeu. O anume revoltă s-a instalat în mine pe fondul unor neîmpliniri și al unor experiențe nefericite. Dar, chiar și în tumultuoasa viață de student într-ale Mecanicii, mai întâi, apoi într-ale Filosofiei, nu am încetat să țin posturile. Poate nu cu acribie, posibil din obișnuință, probabil cu un soi de nostalgie topită în fidelitate pentru icoana bunicii, cine știe? Nu

era însoțit și de spovedanie, cum s-ar fi convenit, dar țineam **post, așa cum mă pricepeam**. Îmi aduc aminte și acum de camera de cămin în care, rămași fără mâncarea primită de acasă, adesea găteam împreună cu colegii, invariabil, cartofi prăjiți combinați cu paste fierte, peste care scăpam din belșug sos de roșii. Era singura rețetă de post pe care o știam.

La capătul Postului Crăciunului din 1994 publicam primul număr al revistei „**Strict studentesc**”. Această publicație, pe care aveam să o conduc până în 1997, m-a propulsat apoi în lumea presei. De postul Adormirii Maicii Domnului din 1996 se leagă și ceea ce obișnuiesc să numesc o adevărată **convertire a mea**. Nu că m-aș fi lepădat de credința vreodată, dar prin multe din faptele și din ideile mele eram departe de Dumnezeu. Într-o noapte din acel august fierbinte, în timp ce căutam să-mi lămuresc implicațiile „lucrului în sine” (das Ding an sich) din „Critica rațiunii pure” a lui Immanuel Kant, am înțeles că doar dedicându-mă cu totul lui Dumnezeu și studiului teologiei voi putea să obțin răspunsuri la frământările mele. Postul următor, cel al Crăciunului, din

aceiași an, 1996, avea să mă găsească retras vreme de o săptămână la Mănăstirea Sihăstria, unde am cunoscut și pe Părintele Cleopa, și pe Părintele Ioanichie Bălan. Atunci m-am spovedit pentru prima dată după aproape 12 ani, la un Părinte pe nume Serapion, ce venise din Athos.

La doar câteva luni distanță, în Postul Sfințelor Paști din primăvara lui 1997 am întâlnit-o pe Cristina, cea care mi-a devenit soție pe 28 septembrie, adică fix peste șase luni de la primul nostru schimb de cuvinte.

Atunci, pe 28 martie, invitați fiind la ziua de naștere a unei prietene comune, ne-am cunoscut în fața unui pla-tou de zacuscă, singura mâncare de post, special adusă pentru noi. Tot în acel Post Mare l-am cunoscut pe cel ce îmi este acum duhovnic, Părintele Petroniu, și la care mă spovedesc de două decenii. Și exemplele pot continua. Hirotonia mea într-un preot, în 2006, a venit exact înainte de a începe Postul Mare, perioadă în care am avut, apoi, bucuria de a merge pentru prima dată într-un pelerinaj în Țara Sfântă. Prima

mea numire la o parohie a fost pe 1 decembrie 2007, deci în Postul Crăciunului. Și sunt multe alte momente importante din biografia mea care sunt pregătite de sau în legătură cu perioadele de post. Poate deloc întâmplător, însăși venirea mea pe lume s-a produs într-o zi de 8 august, adică în mijlocul postului dedicat Maicii Domnului.

Pentru mine, postul nu este doar o perioadă liturgică mai specială, ci și șansa de a-mi reevalua viața, pregătind sau operând deja schimbări adecvate voii divine. Postul îmi stârnește dorul după libertatea cea în Dumnezeu. **Postul dă gust vieții**. Numai cine a ținut post negru măcar o zi poate aprecia până și valoarea unei bucăți de pâine uscată. **Postul aduce cu sine și energii nebănuite**. Orice post ținut, pe cât se poate, de dragul lui Dumnezeu, deschide noi orizonturi. De aceea, de fiecare dată când începe o perioadă de post, mai ales cum e cel premergător Sfințelor Paști, mă întreb: **oare de data aceasta ce va mai aduce nou, ce voi mai învăța?** Hotărât lucru, în post poți trece prin multe stări, poți conștientiza limite și neputințe, dar cu siguranță nu ai cum să te plictisești. (pr. Constantin Sturzu)